

Daniels Bog – Nummer Fireoghalvfjerds

Afskløring af den profetiske gåde: Ezekiels vederstyggeligheder, menigheden i de sidste dage og dyrets mærke

Jeff Pippenger
2024-02-07

De fire vederstyggeligheder i Ezekiels ottende kapitel fører til, at lederskabet i Guds sidste-dages laodikeiske menighed bøjer sig ned for solen og således modtager dyrets mærke. Det næste kapitel, som er det samme syn, fremstiller dem i Guds sidste-dages menighed, som modtager Guds segl. Søster White oplyser os om, at beseglingen i Ezekiels niende kapitel er den samme som den besegling, der fremstilles i Åbenbaringens syvende kapitel. Gud dømmer en nation i dens tredje og fjerde slægtled, og de fire vederstyggeligheder i Ezekiel identificerer de fire generationer af oprør, som begyndte i 1863, da det laodikeiske adventisme indførte en forfalskning af Habakkuks to tavler, som var blevet givet som et symbol på pagtforholdet mellem Gud og Hans folk, ligesom De Ti Buds to tavler var blevet givet ved begyndelsen af det gamle Israel.

Arons guldkalv var et forfalsket billede, symbolet på det oprør, som blev åbenbaret netop, da Gud frembragte de to tavler, der repræsenterer et ægte nidkærligheds billede. Arons guldkalv var et forbillede på det forfalskede 1863-kort, som havde fjernet „de syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve fra budskabet sammen med andre tidsprofetier. Således opstillede laodikeisk adventisme et nidkærligheds billede allerede ved begyndelsen af sin historie, således som Aron havde gjort i den gamle Israels begyndelseshistorie, og således som Jeroboam havde gjort i begyndelseshistorien for Efraims nordlige rige.

De „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve var den første tidsprofeti, som Miller blev ledt til at forstå, og den var den første juvel i profetisk tid, som blev lagt til side i oprøret i 1863. 1863 markerede begyndelsen på tilsløringen af juvelerne i Millers drøm og indførelsen af forfalskede juveler og mønter. De „syv tider“ var hjørnестenen, som bygmesterne forkastede. I 1863 var det dem, som havde været bygmesterne på det milleritiske tempel, der tilsidesatte hjørnестenen, de „syv tider“, men i de sidste dage er denne sten nu blevet hovedhjørnестenen. Denne sten repræsenterede Evigheds Klippe, og den blev også fremstillet ved den dag, som Herren havde gjort, for den var et symbol på sabbatshvilen for landet. I 1844 iredtesatte milleritisk adventisme Jeroboams falske gudsyndelsessystem og skilte sig ud fra „spotternes forsamling“, som havde „glædet sig“ over den første skuffelse.

Bygmesterne blev instrueret til aldrig at vende tilbage til »spotternes forsamling«, ligesom den judæiske profet var blevet instrueret til at vende tilbage til Jerusalem ad en anden vej end den, der havde ført ham til 1844. Den vej, der havde ført ham til 1844, var den vej, han var kommet ud af, nemlig protestantismen, og i den historie var protestantismen blevet til frafalden protestantisme. Bygmesterne blev befalet aldrig at vende tilbage til »spotternes forsamling«, og de blev instrueret i ikke at spise deres føde eller drikke deres vand. Bygmesterne havde spist den lille bog, som var i englens hånd i 1840, og denne føde var sød i deres mund.

At spise og drikke profeti repræsenterer den metode, der anvendes til at studere Bibelen. Milleriterne fik en særlig måde at studere Guds Ord på, og disse regler frembragte et fuldstændig anderledes bibelsk budskab end det, som teologerne i frafaldent protestantisme og katolicisme frembragte med deres forvanskede metode. Byggerne, som også er den judæiske profet, måtte ikke vende tilbage og spise eller drikke af hverken den frafaldne protestantismes eller katolicismens metode. Den judæiske profet gjorde netop dette og identificerede derved, at laodikeisk adventisme ville gøre netop det samme i 1863; for i 1863 anvendte de de teologiske argumenter fra frafalden protestantisme til at forkaste Millers anvendelse af de „syv tider“ og opstillede således Arons og Jeroboams nidkærhedsbilleder. Den første generation af laodikeisk adventisme var da begyndt.

Efter at profeten fra Judæa havde haft samkvem med Jeroboam, begyndte han sin rejse tilbage til Judæa, men han nåede aldrig frem. Profeten repræsenterer laodikeisk adventisme, som ifølge inspirationen trådte ind i millerbevægelsen i 1856. Søster White veg aldrig tilbage fra at identificere adventismen som Laodikea, og der findes intet bibelsk belæg for, at Laodikea nogensinde forandres. Der er enkeltpersoner, som forlader deres egen personlige laodikeiske erfaring, men som kirke skal Laodikea udspys af Herrens mund, for Laodikea betyder „et folk dømt“. Adventismen anvender denne definition til at hævde, at den repræsenterer den kirke, som eksisterer i perioden for dommen i den himmelske helligdom. I deres blindhed anerkender de den undersøgende doms bestanddel af betydningen af Laodikea, men kan ikke se den fuldbyrdende dom, som klart er repræsenteret i deres navn.

Og skriv til engelen for Laodikeernes menighed: Dette siger Amen, det trofaste og sanddru vidne, begyndelsen til Guds skabning: Jeg kender dine gerninger, at du hverken er kold eller varm; gid du var kold eller varm. Derfor, fordi du er lunken og hverken kold eller varm, vil jeg udspy dig af min mund. For du siger: Jeg er rig og har overflod og mangler intet; og du ved ikke, at du er elendig og ynkværdig og fattig og blind og nøgen. Åbenbaringen 3:14–17.

Den judæiske profet ender med at blive begravet sammen med den falske profet, som bedrog ham til at spise hans mad og drikke hans drik. De ender begge i den samme grav, og den løgnagtige profet fra Betel (den falske kirke) kalder ham broder, da han dør.

Men der boede en gammel profet i Betel; og hans sønner kom og fortalte ham om alle de gerninger, som Guds mand den dag havde gjort i Betel; også de ord, som han havde talt til kongen, fortalte de deres fader. Og deres fader sagde til dem: Hvilken vej gik han? For hans sønner havde set, hvilken vej den Guds mand var gået, som var kommet fra Juda. Og han sagde til sine sønner: Sadl æselet for mig. Så sadlede de æselet for ham; og han red på det, og drog efter Guds mand og fandt ham siddende under en eg; og han sagde til ham: Er du den Guds mand, som kom fra Juda? Og han sagde: Det er jeg. Da sagde han til ham: Kom hjem med mig og spis brød. Og han sagde: Jeg kan ikke vende tilbage med dig eller gå ind med dig; heller ikke vil jeg spise brød eller drikke vand med dig på dette sted; thi det blev sagt til mig ved Herrens ord: Du må ikke spise brød eller drikke vand der og ikke vende tilbage ad den vej, du kom. Han sagde til ham: Også jeg er profet ligesom du; og en engel talte til mig ved Herrens ord og sagde: Bring ham tilbage med dig til dit hus, så han kan spise brød og drikke vand. Men han løj for ham. Så vendte han tilbage med ham og spiste brød i hans hus og drak vand. Og det skete, mens de sad ved bordet, at Herrens ord kom til den profet, som havde ført ham tilbage;

og han råbte til den Guds mand, som var kommet fra Juda, og sagde: Så siger Herren: Fordi du har været genstridig mod Herrens ord og ikke holdt det bud, som Herren din Gud bød dig, men er vendt tilbage og har spist brød og drukket vand på det sted, om hvilket Herren sagde til dig: Du må ikke spise brød og ikke drikke vand, skal dit lig ikke komme i dine fædres grav. 1 Kong. 13,11–22.

Den anden engels budskab bestod i sommeren 1844 i at identificere, at de protestantiske kirker var faldet og var blevet katolicismens døtre. Milleritisk adventisme havde kaldt mænd og kvinder til at forlade disse trossamfund, for at blive i dem betød åndelig og evig død. Den løgnagtige profet i Betel repræsenterer det religiøse system, som Jeroboam indstiftede i Betel. Det var et system, der opstillede et billede af dyret, og det dyr, som blev efterlignet, er katolicismens dyr. Protestanterne fortsatte med at identificere sig som protestanter, men de fortsatte også med at holde solens dag som tilbedelsens dag, hvilket er mærket på katolicismens myndighed.

Protestanterne hævder at være protestanter, skønt den eneste definition af en protestant er at protestere mod Rom, og derved er deres bekendelse et billede af den romerske kirke, for hun bekender sig til at være en kristen institution, skønt hun ikke har nogen bibelsk begrundelse for denne påstand. Hendes påstand hviler på traditionens og sædvanens tomme autoritet, hvilket er den samme falske autoritet, som protestantismen benytter, når den hævder at være protestantisk. Det er den samme logik, som har forblindet syvendedagsadventister til at tro, at de som laodikeere stadig står i et sikkert pagtsforhold. Det er den samme falske autoritet, som det gamle Israel påberåbte sig, da de sagde: „Herrens tempel, Herrens tempel er vi.“

Advarslen blev ikke agtet af det jødiske folk. De glemte Gud og tabte deres høje privilegium som Hans repræsentanter af syne. De velsignelser, de havde modtaget, bragte ingen velsignelse til verden. Alle deres fordele tilegnede de sig til deres egen forherligelse. De berøvede Gud den tjeneste, Han krævede af dem, og de berøvede deres medmennesker religiøs vejledning og et helligt eksempel. Ligesom indbyggerne i den antediluvianske verden fulgte de enhver forestilling i deres onde hjerter. Således fik de hellige ting til at fremstå som en farce, idet de sagde: »Herrens tempel, Herrens tempel er disse« (Jeremias 7,4), samtidig med at de forvanskede Guds karakter, vanærede Hans navn og besmittede Hans helligdom.

”De vingårdsmænd, som var blevet sat til at have opsyn med Herrens vingård, var utro mod den tillid, der var betroet dem. Præsterne og lærerne var ikke trofaste vejledere for folket. De holdt ikke Guds godhed og barmhjertighed og Hans krav på deres kærlighed og tjeneste frem for dem. Disse vingårdsmænd søgte deres egen ære. De ønskede at tilegne sig vingårdens frugter. Det var deres stadige bestræbelse at drage opmærksomhed og hyldest til sig selv.” Christ’s Object Lessons, 292.

I 1863 ophørte Milleritternes bevægelse, men den var allerede i 1856 ophørt med at være en bevægelse af filadelfianere. Forkastelsen af Moses’ budskab (de „syv tider“), som blev frembåret af Elias (William Miller), blev forkastet, og forkastelsen var baseret på den løgnagtige profets metodologi fra Betel. 1863 markerede afslutningen på femogtres år, som var begyndt i 1798, og afslutningen på profetien i Esajas kapitel syv.

Og det skete i de dage, da Akaz, Jotams søn, Uzzijas søn, var konge i Juda, at Rezin, Arams konge, og Pekah, Remaljas søn, Israels konge, drog op mod Jerusalem for at føre krig imod det, men de formåede ikke at indtage det. Og Davids hus fik det meldt med de ord: Aram har sluttet forbund med Efraim. Da skælvede hans hjerte og hans folks hjerte, som skovens træer skælver for vinden. Da sagde Herren til Esajas: Gå nu ud for at møde Akaz, du og din søn Sjear-Jashub, ved enden af vandledningen fra den øvre dam på vejen til blegepladsen. Og sig til ham: Vær på vagt og forhold dig roligt; frygt ikke, og lad ikke dit hjerte blive modløst for disse to rygende brandestumper, for den glødende vrede hos Rezin og Aram og hos Remaljas søn. Fordi Aram, Efraim og Remaljas søn har lagt onde råd op imod dig og sagt: Lad os drage op mod Juda og slå det med rædsel og bryde ind i det for os og sætte en konge midt i det, nemlig Tabeals søn—så siger Herren Gud: Det skal ikke ske, og det skal ikke stå fast. For Arams hoved er Damaskus, og Damaskus' hoved er Rezin; og inden femogtresindstyve år er gået, skal Efraim være knust, så det ikke længere er et folk. Og Efraims hoved er Samaria, og Samarias hoved er Remaljas søn. Hvis I ikke vil tro, skal I sandelig ikke blive stående. Esajas 7:1–9.

Profetien om de femogtresindstyve år i vers otte fastslår, at Nordriget med de ti stammer “inden for” perioden på femogtresindstyve år ville blive ført i fangenskab. Synet blev nedskrevet i år 742 f.Kr., og nitten år senere, i 723 f.Kr., blev Efraim spredt og ført i fangenskab af assyrerne. I 677 f.Kr., ved afslutningen af de femogtresindstyve år, blev kong Manasse taget til fange og ført til Babylon. Udgangspunktet i 742 f.Kr. markerer en borgerkrig mellem Nordriget og Israels Sydrige, ligesom 1863 markerer selve midtpunktet i borgerkrigen i Amerikas Forenede Stater mellem Nord og Syd. Profetien blev forkyndt af Esajas i det bogstavelige herlige land (Juda), og profetien om 1863 blev opfyldt i det åndelige herlige land (Amerikas Forenede Stater).

Der er tre vejskel inden for profetien om de femogtres år. Borgerkrigen i 742 f.Kr. efterfølges nitten år senere af det nordlige riges adspredelse i 723 f.Kr. Ved afslutningen af de femogtres år blev det sydlige rige adspredt. Profetien, herunder dens begyndelse og afslutning, fremstiller begge Guds „vredesudbrud“ mod det nordlige og det sydlige rige, og disse to vredesudbrud forudgås ved deres begyndelsespunkter af nitten år og efterfølges derpå af endnu nitten år, som følger efter deres opfyldelse.

Hele den kiastiske struktur identificerer en periode med borgerkrig mellem nord og syd, som markerer begyndelsen og afslutningen. Midt i begyndelsen og afslutningen blev de to modstandere i borgerkrigen begge ført bort i slaveri, og i løbet af de femogtres år, hvor de samles ud af deres gensidigt adspredte slaveriske tilstand til ét folk, når de frem til 1863, som er datoen for Emancipation Proclamation, der frigjorde slaverne. Profetien om en borgerkrig i det bogstavelige Juda afsluttes ved borgerkrigen i det åndelige Juda, for Jesus fremstiller altid enden på en ting ved begyndelsen på en ting, for han er Alfa og Omega.

Historien om 1863 blev repræsenteret ved historien om 742 f.Kr., da profeten Esajas sammen med sin søn overbragte et budskab til Judas ugudelige konge (Akaz). I dette afsnit er 742 f.Kr. repræsenteret ved kong Akaz' vidnesbyrd, han, som var konge i Juda, og som havde standset tjenesten i Guds helligdom og ladet sin ypperstepræst opføre en model af et syrisk tempel i selve

forgårdene til Guds jordiske helligdom.

I den ugudelige kong Akaz' historie (markeret som 742 f.Kr. i Esajas' profeti) indførte Jerusalems leder hedenskabets tilbedelse (katolicismen) i Guds menighed, ligesom laodikeisk adventisme vendte tilbage til den frafaldne protestantismes metodologi for at forkaste Moses' budskab, som var blevet overbragt af Elias. I 742 f.Kr. konfronterede Esajas Judas ugudelige konge ved enden af den øvre dams vandledning, ved blegemarken, og han tog sin søn med sig, da han gjorde det. Hans søns navn var et tegn, og da profeten fra Juda konfronterede kong Jeroboam, gav han ham ligeledes et tegn.

Se, jeg og de børn, som Herren har givet mig, er til tegn og til undere i Israel fra Hærskarers Herre, som bor på Zions bjerg. Esajas 8:18.

Navnet på Esajas' søn „Shearjashub“ betyder „en rest skal vende tilbage“. De, som „vender tilbage“ og udgør resten, er dem, der venter på Herren i forhalingens tid.

Og jeg vil bie på Herren, som skjuler sit ansigt for Jakobs hus, og jeg vil sætte mit håb til ham. Se, jeg og de børn, som Herren har givet mig, er til tegn og til undergerninger i Israel fra Hærskarers Herre, som bor på Zions bjerg. Esajas 8:17, 18.

Når Esajas træder i samspil med den ugudelige konge Akaz i 742 f.Kr., repræsenterer han dem, som har „ventet“, for alle profeterne taler om de sidste dage, og de, som „venter“ i de sidste dage, er dem, som har lidt den første skuffelse. Jeremias mente, at Gud havde løjet og tilbageholdt regnen, og Esajas mener, at Gud har skjult „sit ansigt for Jakobs hus“, men Esajas beslutter, at han vil vente på og se hen til Herren, hvilket repræsenterer de „vise“ under synets tøvetid. De, som faktisk vendte tilbage og skilte det kostbare fra det usle, og som skulle blive Guds talerør, blev beseglet og står derfor i kontrast til dem, som modtager dyrets mærke.

Og mange iblandt dem skal snuble og falde og blive knust og blive fanget i snaren og blive taget til fange. Bind vidnesbyrdet sammen, forsegl loven blandt mine disciple. Og jeg vil bie på Herren, som skjuler sit ansigt for Jakobs hus, og jeg vil håbe på ham. Se, jeg og de børn, som Herren har givet mig, er til tegn og til undere i Israel fra Hærskarers Herre, som bor på Zions bjerg. Og når de siger til jer: Søg dem, som har genfærdsånder, og spåmændene, som piber og mumler — skal et folk ikke søge sin Gud? Skal man gå til de døde for de levende? Til loven og til vidnesbyrdet! Hvis de ikke taler i overensstemmelse med dette ord, er det, fordi der ikke er noget lys i dem. Esajas 8:16–20.

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.

"Dette er ikke søster Whites ord, men Herrens ord, og Hans sendebud har givet dem til mig for, at jeg kan give dem til jer. Gud kalder jer til ikke længere at arbejde imod Ham. Der blev givet megen undervisning angående mænd, som gør krav på at være kristne, når de åbenbarer Satans egenskaber og i ånd, ord og handling modarbejder sandhedens fremgang og visselig følger den vej, hvor Satan leder dem. I deres hjertes hårdhed har de tilranet sig myndighed, som på ingen måde tilkommer dem, og som de ikke bør udøve. Den store Lærer siger: 'Jeg vil omstyrte, omstyrte, omstyrte.' Mænd siger i Battle Creek: 'Herrens tempel, Herrens tempel er vi,' men de

bruger almindelig ild. Deres hjerter er ikke blødgjort og bøjet ved Guds nåde." Manuscript Releases, bind 13, 222.